

lange en Bygning nedbrudt i Ildbrandsstilfælde er vistnok Noget, hvorved den, der forlanger saadan Nedbrining, paadrager sig Ansvar, men dette kan dog blive langt større ved ikke at forlange den nedbrudt. Det gaar ved Ildbrand i en vis Henseende ligesom paa en Balplads, det kommer an paa i et enkelt Tilfælde, som meget hurtig kan indtræffe, at kunne tage en resolut Bestemmelse. Intet er saa vigtigt som at forhindre Ildens Udbredelse, og denne kan finde Sted meget hurtig. Naar nu den Kommanderende ved en Ildbrand ikke skulde have den Myndighed, saasnart han ser, at Ilden udbreder sig paa et Sted, hvor den tidligere ikke har været, da at forlange Bygningen nedbrudt, men kun kan gjøre det efter Samraad med Politimestren, som maaske ikke er tilstede ved Ildbranden og maaske heller ikke har noget Kjenndskab til disse Forhold, vilde det være meget uheldigt. Jeg veed heller ikke, om Samraad forudsætter Enighed med Politimestren, og i hvert Tilfælde skal den, som eier Bygningen, have Ret til at forlange, at det godtgjøres for ham, at der har fundet et saadant Samraad Sted. Det forekommer mig, at man godt i saadan Tilfælde kunde give den, der er Høifkommanderende, Ret til at tage Bestemmelse, og man kan være overbevist om, at Vedkommende snarere er tilbøielig til ikke at ville paatage sig Ansvar end til at misbruge denne Myndighed. Jeg vil derfor tillade mig at anbefale, at disse Ord gaa ud.

Ordf. Med Hensyn til de af Udvalgets Mindretal under Nr. 14, 23, 31, 32 samt 33 stillede Ændringsforslag skal jeg tillade mig nogle faa Bemærkninger. Forskrifterne under Nr. 2 i § 11 ere givne med Hensyn til Raskelovne og Kammer om en Fod af fuld Mur eller om en Sernfødd, men det Forslag, som Mindretallet har tilladt sig at stille, gaar ud paa, at der skal føies til Paragrafen: „med mindre denne — nemlig Foden — i Bunden er fuldt udmuret med mindst 2 Skifter Mursten“. Denne Bestemmelse forekommer mig ikke at være indeholdt i Paragrafen. Hvad der sædvanligt finder Sted med Hensyn til hule Sernfødder, er, at de ere udmurede med Mursten, og at Stiffen bevæger sig derpaa. Man har gjort mig opmærksom paa, at saadanne Tilfælde maatte kunne anses for at være indbefattede i Paragrafen, hvor der tales om Fødder af fuld Mur, og at i alt Fald Slutningen af Paragrafen giver Brandkommissionen Ret til at gjøre Indrømmelser, naar den finder, at det er truffet andre Foranstaltninger, som ubelukkede Brandfare, hvilket vil være Tilfælde, naar hule Sernfødder ere udmurede; men det forekommer mig rettest, at en Foranstaltning, som er aldeles sædvanlig, udtrykkelig er omtalt i Loven, og at der ikke tør være Tvivl i saa Henseende, og at Vedkommende ikke skal have nødig at henvende sig til Brandkommissionen

i en saa ubetydelig Sag. Ærede Medlemmer ville se, at Ændringsforslaget under alle Omstændigheder ikke vil foranledige den allerminste Ulempe eller Skade, og at selv om Paragrafen fortolkes saaledes, at den allerede indeholder denne Bestemmelse, der dog ikke vil være det Mindste til Ginder for, at det udtrykkelig udtales, da det som sagt er det aldeles Sædvanlige. — Med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 23 da gaar det ud paa, at der i 2den Linie af § 19 efter Ordet „det“ indskydes: „foruden for Bygningskommissionen tillige“. Jeg har her hørt for Die, at ifølge Bygningsloven af 30te December 1858 § 38 maa ingen Bygning opføres eller ombygges, uden at det er anmeldt for Bygningskommissionen. Naar der nu her i Lovforslaget staar, at naar et Værksted eller en Fabrikbygning skal underkastes Ombygning eller Tilbygning, bliver det at anmelde for Brandkommissionen, vil det ofte, ikke af praktiske Jurister, men af Borgere, Paandværkere, Bygherrer og Andre, forstaaes, som om det var den eneste Anmeldelse, der skulde ske, og som om en Anmeldelse for Bygningskommissionen var overflødig. Nu forekommer det mig, at man kan have en saadan Tvivl, der ofte kunde give Anledning til Ubehageligheder og endog Sagsanlæg, ved at tilføie de af Mindretallet foreslaaede Ord. Det stillede Forslag er ogsaa et af dem, der upaatvivlelig kun kan siges at gjøre Loven tydeligere og ikke afstedkommer den allerminste Ulempe eller Forvirring. — Med Hensyn til Ændringsforslagene under Nr. 31 og 32 skal jeg i Overensstemmelse med, hvad der allerede i Betænkningen er udtalt, gjøre opmærksom paa, at i Samlingen 1867—68 blev der forelagt Rigsdagen et Lovforslag om Erstatning for den ved Brandvæsenets Slutnings- og Medningsforanstaltninger bevirkede Skade. Den Skade, der var Tale om, var den, der kunde ramme Marker og Haver, den paa disse voksende eller i samme nedlagte Afsæde, og levende Hegn. Meningerne vare den Gang delte om, hvem Erstatningspligten skulde paahvile, idet nogle, og deriblandt flere af Udvalgets Medlemmer her i Landsthinget, fandt, at der var Meget, der talte for, at Erstatningen burde udredes af vedkommende Brandforsikring, i hvis Interesse Foranstaltningerne bleve truffet, hvorimod det fra anden Side gjordes gjældende, at naar slige Foranstaltninger skulde betales af Brandforsikringen og ikke af selve Brandvæsenet, kunde der let blive givet dem et større Omfang, end det egentlig var nødvendigt. Sagen kom den Gang ikke til Ende, og Meningsforskjelligheden er, som det vil ses, vedbleven til Dato. Lovforslaget gaar ud paa, at Brandvæsenet skal erstatte Skaden, og et Ændringsforslag, der er stillet af det ærede 2det Medlem for 10de Kredts (Søsten), foreslaar, at vedkommende Brandforsikring for faste Eiendomme skal erstatte den. Det